

Vägev hoidja

„Ja nüüd annan ma teid, wennad, Jumala ja tema armu sõna hoolets, kes vägev on üles ehitama ja teile andma pärandust kõikide seas, kes on pühitsetud.“ Apt. 20, 32.

Apostel Paulus ütles need sõnad koguduse juhtidele, keda ta laskis tutsuda enese juure, kui ta oli teel Jeruusalemma. Ta oli juba tegutsenud palju aastaid Issanda töös, ja näinud, kuidas etvangeelium tungis võidukalt edasi ning võitis uusi hingelisi tõe. Kristuse nimi oli juba saanud tuttavaks ja kuulsaks Juudamaal kui ka kaugemal, paganate seas. Siljem, külastades kogudusi, ta võis näha seda suurt armutööd, mis Issand teinud ümberpöörnute juures. Ta oli neid hoidnud raskustes ja kiusatustes ning neid kasvatanud enesetundmises ja tões. Apostel rõõmustas ka koguduste üle, nähes nende hoolt misjonitöös, mida nad üles näitajid tagakiusamiste ja vastupanu all. Jumala arm jaotis usklike ja andis neile võitu vaenlaste vägede üle.

Samal ajal kui Paulus „tänas itka oma Jumalat“ armu eest, mis saanud osaks usklikele, vaatas ta ka murega tulevikku. Ta mõistis lendava mao viha vastu, mis eriti võimsalt avaldus pärast poeglapse — Kristuse — taevasse võtmist. Ta teadis, et kogudust ootab ees tagakiusamine väliste vaenlaste poolt, mis oli suureks ujuläbikatsumiseks paljudele. Kuid tal oli veel juurem mure teise hädaohu pärast, mis pidi tõusma kogudusele sisetise vaenlase läbi. Ta ütles: „Sest ma tean, et pärast minu äraminemist tulevad teie ketta hirmsad hundid, kes karjale armu ei anna. Ka teie eneste seast tõusevad mehed, kes pööraseid kõneldid räägivad, et nad võitlised jüngerid eneste järele haugutada.“ Apt. 20, 29, 30.

Saatan tahtis tungida kogudusse ja lõhkuda Jumala tööd sealäbi, et tekitas lahkmeeli ja tõi waleõpetusi kogudusse. See läks tal ka korda. Kristuse õpetus, samuti apostlite ja esimeste usuõpetajate tegevus võeti armustuse alla ja tehti maha woolude poolt, keda Paulus nimetab walewendadeks või äraekhitatuteks. Nendega pidi ta võitlema, sest õiguse nimel ja walguse teenrite näol läks neil korda palju liitmeid eksitusse wiia. 2. Kor. 11, 1—4. 12—15; Wil. 3, 15—19; 2. Peetr. 2, 10—14. 19. j. t. Neist ja paljudest teistest kirjakohadest selgub, kuidas esimene ristikogudus kannatas waleõpetajate mõju all.

Uurides lähemalt eksitajate waimu, leiame nende juures kiribilised jooned. Nad esinetavad õiguse nimel, tahavad kogudust „puhastada“, tungivad eriti kallale juhatusele ja süüdistavad tõe eest võitlejaid, kes hoiavad kinni lihtsatest tõepõhimõtetest. Nad eksitavad hingelisi ja teevad salaja kihutustööd. Neile pole Jumala töö armas ega Issanda nime au tähtis, waid oma kired, auahnus ja isiklikud huwid ja tunded peawad saama rahuldatud. Sarilikult on nad moraalselt patu wangid, ega tunne pühitsuse elu. Nende tegevus on isegi suuremaks kahjuks kogudusele, kui wälise waenlase oma, sest nad eksitavad usklike, tootvad sisse walewaateid ja loowad lahkmeeli ja rahutusi.

Kuidas on lugu wiimse kogudusega? Me võime tagasi waadata minewikku ja näha Issanda suurt armu hingede kogumises, kasvatomises ja hoidmises. Ragu Iisrael wanasti kõrwes maitse oma hoidja heldust ja sai tunda tema wägewat kätt, samuti on see olnud ka meie osa. Issanda armu läbi on löödud palju waenlase rünnakuid tagasi. See äratab meis tänutunde taewa vastu. Tuuled on veel hoitud tagasi, rahu on walitsenud, et võiks külwata rahuseemet nende heaks, kes rahu nõuawad.

Saatan on aga eriti wihane nende peale, „kes peawad Jumala käsusõnu ja kellel on Seesuse Kristuse tunnistus.“ Wäliseid raskusi tuleb Jumala käste pidamisel rahwal palju kanda. Mitmed, kahjuks, warisewad kokku; kaotawad usu ja julguse, sest Kristus pole veel saanud nende elus saatjaks, „kes on võitnud ära maailma.“

Suuremad ja hädaohtlikumad on sisetised waleõpetused. Juba adventliikumise algusest on waenlane püüdnud teha oma parimat, et ajada segi võitlejate read ja tutsuda esile õpetusi, mis pole kooskõlas Jumala tõeaga. Mõnes paigas on tal olnud ka edu.

Tunnistustes räägitakse „sõelumisest“ ja rasketest aegadeist, walewendadest, kes saawad kõige kibedamateks Jumala rahwa waenlasteks jne. Me peame arwestama sellega, et meil tuleb läbi käia mitmest tormist. Kui me paneme tähele sündmusi ja kuulame häält, siis leiame, et suur wendade pealekaebaja ja mäsaja on hoolega tegevuses. Ajal, kus seisame igawiku lähel ja kõige pihamad sündmused leiawad peagi aset, on neid, kes piüawad koguduses külwata umbusu, rahutuse ja wale-

General-konverentsi nõukogu üleskutse

Meie kui adventkoguduse waimsed juhid, liitude, misjonipõldude ja asutuste juhatajad, kogunenud 1935. aasta sügisistungile Loismilles, Kentuki osariigis, peame oma pühaks kohuseks jaata järgnew üleskutse meie liikmetele kogu maailmas.

Oleme haaratud sügawast kurbusest jelle üle, et näeme ilmalikkuse kasvamist ja usupõhitõdede pidamises lodevuse kasvamist meie liikmete seas. See puudus, kui temal lastakse lewineda ja wõtta wõimust, wõib juuresti takistada ja halvata Jumalalt meie hoole ujaldataud ülesande täidewimist. Adventliikumine, mis sõjaldab wiimseaja ewangeeliumi kogu maailma jaoks, on Jumalast. Selle õpetuste, organisatsiooni, elu ja ülalpidamise põhialused on antud Jumalast. See kuulutus algas oma määratud ajal. Seda on juhitud Jumala poolt ja see teostab määratud töö maailmas. Nii kuidas Jumala rahwas oli minewikus, nii peab ta ka nüüd olema maailmast lahutatud. Kuigi Jumala rahwas peab elama maailmas, et kuulutada maailmale Jumala kuulutust, siis ta ei pea seejuures olema maailmast. Apostel manitseb: „Seepärast minge nende seast ära ja lahutage end, ütleb Issand, ja ärge puutuge mitte roojase külge.“ Ja edasi: „Arge armastage mitte maailma ega seda, mis on maailmas.“

Me usume, et oleme kutsutud tõstma pühalikus hoiatuses häält, mitte üksnes et saaksid kõrvaldatud ainult mõned teatawad oluforrad, waid et saaks läbi wiidud wajalik uuendusprogramm, ja nii wõidak ühiselt kõrvaldada ja wõita kõik ilmlikud mõjud ja takistused koguduses. Oleme sunnitud hüüdma: „Walmista end oma Jumala wastu, oh Iisrael!“

Ilmlikkuse ajajärg.

Me elame juurenewa ilmlikkuse ajajärgul, oles maailmaga rohkem seoses kui kunagi ennem. Auto ja raadio on muutnud kogu õhkkonna, milles elame, tehes meile palju raskemaks hoida alal õi-

waadete seemet. Nende heameel on süüdistada teisi, tuua awalikkuse ette asju walewalguses ja sünnitada kahju Jumala tööle. Nende mõte pole mitte teha Issa tahtmist. Nende elu on pühitsemata ning tegewus on juhitud oma „minast“, kuigi nad püüawad näidata, et wõitlewad õiguse eest. Kui nad ei saa wõitu, siis muutuwad Jumala rahwa libedateks waenlasteks.

Armsad õed-wennad, oleme jälle astunud uude aastasse. Teame, et meid ootawad ees uued läbitaksumised ja wõitlused. Meie julgus seisab selles, kui jääme Jumala ja tema sõna, igawese tõe, kaitse ja juhatusse alla. Pisut on, kes pääsewad läbi kitsa wärawa. Selleks on meil tarwis

get wahet maailmaga ja eralduda maailmast. Moodsate liiklemiswahenditega (auto, omnibus) pääseme ise hõlpsasti maailma, ja raadio toob meile koju kätte palju kõigest sellest, mis sünnib maailmas. Need moodsad asjad on juurteks kiusatusteks meie elus ning on toonud meid kokkupuumisesse mõjudega, mis on wastandiks kõigele tervele, tululikule, otstarbekohasele ja hingeülendawale. Kui me ei ole ettewaatlikud, siis raadio muudab meie kodud alamat liiki teatriks. Me kutsume kõiki üles tegema selgemat wahet nende uueaegsete asjade kasutamise juures, paludes, et nende tarwitamisel lastaks end juhtida ewangeeliumi tasakaalustatud põhimõtetest. Ärge tehkem, kuulakem, waadake ega kõnelegem mingil tingimusel midagi, mis on keelatud Jumalast antud juhtnõuades, millest kirjutab Paulus: „Mis muud wennad, mis tõsine, mis aus, mis õige, mis kasin . . . , see peale mõtelge.“

Me kutsume üles meie jutlustajaid, töölisi ja liikmeid hoidma igal pool oma jalad wanades jälgedes, et mitte lasta kõrvaldada jelle kuulutuse piiblikke piirikawe.

Juhtumil, kui mõni koguduseliige peaks mägima kaarte (olgu kodus wõi wäljas), harrastama tantsum, külastama teatrit wõi kino, me soovime, et tehtaks tugewaid jõupingutusi nende tagasiwõormiseks effiteelt, ja kui see õutub tagajärjeks, siis need lahutada kogudusest.

Tuleks weel mainida, et õlle, wiina ja teiste alkoholist jookide kui ka tubaka tarwitamine on keelatud adventistide seas. Kes annab nendele kommetele maad enda juures, ja tõsijest hoiatusjest hoolimata jääb nende juure, need tuleb lahutada kogudusest. Kristuse koguduse head nime ei tohi asetada halba kuulussse, lubades neil kuuluda kogudusse.

Lihne rahwas.

Selle liikumise algusest peale oleme alati olnud lihtne rahwas. Meie usu põhimõte kutsus meid

palju palwetada ja tõde uurida. Issand tahab, et sulgejine kõrwad ja silmad pahale, umbujule, kahklusele ja patule. Peame ühiselt astuma wälja tõde eest. Armastus ja üksmeel olgu walitsemas meie keskel. Ärge lastkem end effitada waenlaste kawalatest nõudest, waid katjagem kõik läbi ja palwetagem iga asja pärast, et Jumal ise saaks meid juhataada oma palge walgusega. Palwetagem meie maa ja riigi juhatusse pärast, et wapustusjed ja arusaamatused wõiksid saada ära hoitud.

Kõigewägewam on meie hoidja; tema tõde on meie juhataja; tema wägi on meie jõud. Temale ujaldades tahame tema järele astuda ja truusk jääda lõpuni.

G. Rey.

hoiduma ehtimisest, išeäranis nende asjade kandmisest, mis on keelatud piibli ja prohvetivaimu läbi, nagu ehtesõrmuste, kõrvarõngaste, kääwürude ja kaelaehete kandmine; hoiduma terivisevastastest söökidest ja jookidest ning piiblis keelatud roojastest asjadest. Kutsume kõiki üles juuremale truudusele Jumalast antud põhitõdedes.

Beame olema teadlikud mõjudest, mis püüavad tuua meie jumalateenistuskoosolekutesse seda, mis alandab meie seisukohta ja teevad kahju meie tööle. Palume kogudusi pöörata juuremat tähelepanu heale korrale ja täpsusele viisakusele. Teataval määral paistab silma püüde pidada end ülal lõbusalt koguduse jumalateenistustel, hingamispäevafooli-, noorte- ja evangeeliumikoosolekutel. Sellele tuleb vastu seista ja piiblile tuleb anda õige koht, ilendades seda meie jumalateenistuste ja kavaosolekute keskuseks. Teaterlikkusele ja välisele toredusele ei pea antama maad meie keskelt. Hoidkem lihtsuse poole ja kõrvaldagem oma tegevuses kõik halpus ja toredus.

Ehtsusepõhimõtted peaksid valitsema meie koolide lõppaktustel ja kogudustes laulatusoimingu- tel. Urge ihaldage näitlejalikkust ja teaterlikkust, vaid jääge lihtsuse ja alandlikkuse juure, mis on ijeloomustanud meie tööd algusest peale.

Me usume, et meie jumalateenistustel on vajalik tarvitada ainult vaimulikku muusikat. Meie seas ei peaks antama maad ilmalikkudele lauludele ega ilmalikule muusikale. Seda ei peaks tarvitama eel- ega järelmängudes, ei ühiskond- ega hulgalises ettekandes. On olemas terve, hingeilendav muusika, mida võib tarvitada kogudustes. Kutsume oma rahvast üles laulma rohkem sügav- vaimulikku, mõjuavaldavaid laule, mis on võr- junud usuvõitluses, ja vähem tarvitama kerge- julisi vaimulikku laule.

Moraalsed ja ühiskondlikud põhia- lused.

Me oleme sunnitud tunnistama tõeks, et meie ümbruses võimutsev ja järje- st juurene- v komb- lusetus on avaldanud teataval määral mõju ka meie rahvale. Tänapäev peetakse maailmas pal-

jugi asju lubatuks, mis aastaid tagasi oleks mõistetud hukka. Meie keskelt ei peaks sallitama lodewust. Piibli moraalsed põhimõtted tuleb hoida kõrgel. Mittelubatavad suhted, kahtlusi ja eelarvamusi tekitav tutvus — seda kõike ei peaks sallitama nende poolt, kes end tunnistavad Ju- mala inimesteks ja Kristuse esitajateks.

Abielulahutus ei ole mitte nalja- ehk tühine asi. Abielulahutajad on alati teinud kahetsus- wäärse ja õnnetu läbielu, kuna see tegu on jätnud järele armid.

Miski muu asi ei ole meie perekonna- ja usu- elule nii suureks kahjuks kui igapäevane, wana- kombeline, piiblik perekonnapalwe. Me soovime tungivalt selle uuendamist igas adventisti perekonnas, kus see on jäetud hooletusse.

Hingamispäewa pidamine.

Hingamispäewa pühad tunnid kuuluvad Ju- malale. Meid tuleb tarvitada tema auks. Ter- witage hingamispäewa algust lauluga ja palwega. Lõpetage see tänuga ja kiitusega. Kõikjused ostud-müügid ja ärilised kõnelused tuleb sel päe- wal jätta ära; samuti ajalehtede või mõne muu ilmliku aine lugemine, lõbusõidud ja igapäevased kõnelused tuleb jätta kõrvale. Meed asjad ei peaks leidma paika meie juures Issanda pühapäeval. Jek. 53, 13. Kõnda pühitsetes Issanda hinga- mispäewa võime olla kindlad, et saame osa tema õnnistustest.

Õõime olla õnnelikud, et meie rahvas üldiselt on tõele truu. Eelnimetatud pahed kipuvad tu- lema esile ainult ühiskond- ega juures. Kuna aga hin- gewaenlane waritseb kõiki, siis tuleb alati olla walwel, et mitte langeda kiusatusse.

Me on tulnud, missal peame kõnelema otse- kohele. Seda oleme püüdnud teha käesolewaga. Kuid me kõneleme ühtlasi armastuses, kutsudes kõiki neid, kes on lubanud mõningatel asjadel oma elus esile tulla, pöörama selga maailmale ja jää- ma otjastawalt usatawaks neile usupõhimõtetele, mis Jumal on käskinud oma rahvale.

Meist laias maailmas

Põhja-Euroopa divisjoni esimehe L. S. Chris- tiani sulest ilmunud artiklist leiame järgmised ar- wud meie töö kohta, mis siin wäljawõttena esi- tame:

„Oleme Jumalale tänulikud õnnistuste eest, mis meile seni osaks saanud. Waadates tagasi möödunud aasta tegevusele, näeme igal tööalal edu. Generalkonverentzi nõukogu möödunud aasta sügisistungil teatati, et meie liikmete arv on tõus- nud 404.000-dest. Wiimase kuue aasta jooksul on olnud liikmete puhaskuurekasw 119.216 võrra. 1934. aastal üksi oli puhaskuurekasw üle 20.000 liikme.

Me töötame praegu 325 maal, 539 keeles ja keelemurdes. Meie ülemaailmsesse liikumisesse kuulub praegu 544 evangeelset organisatsiooni, nimelt: 318 misjonipõldu ja 144 iseseiswat liitu, mis on omaford koondatud 70 uniooni, mis moodustawad 12 divisjoni ja need lõpuks moodusta- wad ühe ülemaailmse generalkonverentzi.“

Abessiinias on advent misjonil wiis rawi- asutust. Neist kõige suuremad ja täielikumad on Adis Abebas ja Dessies. Wiimase pommitamisel, 6. detf. l. a., sai ka meie hospital kannatada ja üks õde raskesti haawata. „Ajalehed märkisid seda „Ameerika hospitaliks“.

Jeesuse tunnistus wiimises foguduses

E. G. White elu ja töö.

4. järg.

Mõnede aastate jooksul võttis adventkuulutus juba kindlama kuju. Tõsises piibliuurimises ja ärdades palmetes usklikud otsisid Jumala walguft. Tõsland tasus nende hoole ja waewa rikkalikult: otsijad leidsid üha uusi tõdesid pühakirjast ning ühendasid neid kooskõlaliseks terwikuks. Mitmed olid veel alul walewaadete köidikuis ja kaitsejõud oma isiklike waateid ja õpetusi, mis nad kaasa toonud teistest uskkondadest. Mitmel puhul sai öde White nägemusi, milledest jalgus Tõslanda tahtmine ja õige seisukoht kirja juhtes.

Walguft jalgaste küsimuste üle.

Ühel koosolekul, kus oli kogunenud mõniküm- mend usklikku, walitsejõud mitmesugused arwamised teatud usupunktide kohta. Nii toonitas üks wend, et ilmutusraamatu kahetõmmendas peatükis mainitud 1000 aastat on juba minewikus ja et 144.000, kelledest räägitakse seitsmendas peatükis, on need, keda aratati üles Kristuse ülestõusmisel.

Kui koosolek oli algamas, kus taheti ka Kris- tuse surma mälestada, siis toonitas mainitud wend jällegi, et õhtusöömaaeg on paasa jatkamine, mida peab seepärast pühitsetama ainult üks kord aastas. Säärased mitmekesised lahkiminevad arwamised lasusid raskest öde White hingel, sest ta tundis, et need waated ja õpetused olid waled. Seal sai ta nägemuse, milles näidati teatud isikute walewaateid, mis polnud rajatud piiblike. Neid kästi loobuda oma eksiõpetustest ja ühineda kolme-ingli-kuulutuslega.

Keegi koosolijatest kirjeldab jeda järgnevalt:

„Kui öde White oli nägemuses, tõusis ta üles ja võttis harilikus suuruses perekonnapiibli oma wasakusse kätte. Ta awas selle ilma pealewaatamata ja lõi parema käega lahti ühe kirjakoha teise järele ning pani oma sõrme kirjakohale, mille ta ütles peast. Mina ja teised koosolijad waatasime alati piiblist, et näha, kas ta näitab kirjakohale, mida ta esitas. Ta üksnes ei teinud jeda, waid tema silmad olid sel ajal isegi juhitud raamatu asendile wastassuunas — ülespoole.“

Need, kes olid lahkarwamistes, nägid sisse oma wiga ja ühinesid praegusaja tõega, ja Jumal õnnistas neid rikkalikult.

1848. aasta oli Euroopas suur revolutsioonide aasta. Sel aastal hakkas ka moodne spiritism Ameerikas lewima. Revolutsioonilaine, mis sai alguse Prantsusmaal, haaras ka teised maad mäsjuwaimu mõju alla. Kolme kuu jooksul oli peaaegu fogu Euroopa ärewuses. Mitmed piibliuurijad püüdsid näha selles jalgaduses ja mäsjuurahwaste kogunemist sõtta „Jumala suureks päewaks“. 3. mut. 16, 13—15. Sel ajal said adwen-

tistid walguft tõelise hingamispaewa kui Jumala pitserimärgi üle ja mõistsid nüüd 3. mut. 10, 1—4 järele pitseerimiskõulutust.

Smelikul kombel waibus revolutsioonilaine kolme kuu pärast; sellele nähtele otsiti seletust. Need, kes nägid 1848. aasta rahutustes Tõslanda tuleku lähedust, olid kibedalt pettunud, kui rahutused jälle waibusid. Tõsised adventistid nägid neis sündmustes 3. mutuse 7, 1—3 täitumist. Tuuled hoiti tagasi, et oleks wõidud pitseerimistöö wiia lõpule. Üks nägemus aitas usklikke wiia veel selgemale arusaamisele. Siin on mõned laused sellest, mida rääkis öde White selles nägemuses, seletuseks 3. mut. 7, 1—3 kohta: „Alles lühikesest aega on proowikivi olemas. See on pitser. See tõuseb üles. See tõuseb ja algab päewatõusu poolt. Alul külm, kuid ta muutub nagu päike soojemaks ja saadab wälja oma kiired.“

„Kui see tõde algas, oli temas wähe walguft, aga see on kaswanud. Oh, nende kiirte wäge!“

„See algas päewatõusu pool, jääb nagu päite oma käigus, aga ei lähe kunagi looja.“

„Inglid peawad tuuli.“

„Jumal hoiab tagasi riigitõime.“

„Inglid pole veel lastnud lahti, sest pühad pole veel kõik pitseeritud.“

„Kui Miikael tõuseb üles, siis tuleb ahastuse- aeg üle terve maa.“

„Tuuled on walmis puhuma üle maa. Neid hoitakse tagasi, kuna pühad pole veel pitseeritud.“

„Ja, teata need asjad, mis sa oled näinud ja kuulnud, ja Jumala õnnistus saadab neid. Waadake! Ülesse tõusmine (ingli) sünnib wäes ja lähed ikka heledamaks.“ J. Bates, „A Seal of the living God“, 1. h. 24—26.

Neist Tõslanda ümmardaja sõnadest jalgus täpselt minewiku ja tulewiku sündmuste käik ja prohwetliku ennustuse tähendus.

Kirjandustöö algus.

Mõned adventliikumisesse kuuluvad esiwõitlejad olid juba omal algatujel andnud wälja ük- sikud traktaadid tõepunktide üle. Raugelenlatam ja ühtlustatud kirjandusewäljaandmine puudus.

1848. aastal anti öde Whitele nägemus, mille oli suur tähendus edaspidisele tööle. Jumal näitas talle, et tema mees pidi hakkama wälja andma wäikest ajakirja ja jeda saatma inimestele. Algu- ses pidi olema wäike, aga kui inimesed jeda loewad, saadawad nad wahendeid trükkimiseks ja al- gusest peale on asjale kindlustatud edu. See wäike algus pidi saatma wälja walguftiiri, mis pidid

hiljem ulatama üle terve maailma. Temale näidati, et tema mees pidi usus minema edasi ja kirjutama.

1849. aastal hakkas wend J. White wälja andma üht kaheksaleheküljelist ajakirja. Sde E. G. White kirjeldab esimese numbri toomisest: „Ühel päewal juulis tõi minu mees tuhat eksemplari esimesest numbrist enesega koju. Kui lehte laoti, käis ta jalgi mitu korda 14 km edasi-tagasi Middletowni, kuigi ta veel samal ajal lonkas; aga sel päewal oli ta endale palganud wenna Beldeni hobuse ja wantri ning tõi lehed koju.“

„Kallid trükitud lehed toodi kodu ja asetati põrandale; siis kutsusime wäikese hulga huwitatuid sisse ja põlvitusime lehtede ümber ja palusime alandlikkude südametega ja paljude silmapisara-tega Issandat, et ta laseks hingata oma õnnistuse trükitud tõekäsjalgadel.“

„Kui olime lehed kofku pannud ja minu mees oli neile peale kirjutanud nende aadressid, kelledest ta arwas, et nad saawad lugema, siis ladus ta nad reisikotti ja wiis jalgi Middletowni postile.“

Nende ajakirjade mõjul ja wenna Batesi pioniertöö läbi paljud mitmedes osariikides wõtsid tõe wastu. Esimese lehe, mille nimi „Presenth Truth [„Praegusaja tõde“] (ilmub veel nüüdki), wend White trükkis rahaga, mille ta teeninud heinaniitmisega. Weidi hiljem hakati ka wälja andma teist ajakirja (Second Advent Review and Sabbath Herald) ja trükiti mõned traktaadid; wiimased trükiti wabatahtlikkude annetega ja jagati wälja lugemiseks hinnata. Kirjanduse siju oli ajakohane ja sisaldas tungiwaid artikleid tõe üle. 1852. aastal ajuti juba oma trükikoja asutamisele. Sellele järgnes kirjanduslao asutamine. Sellega oli pandud alus õnnistusriikale kirjanduslikule tegevusele. Tähtsamaid jõude kirjandustegevuses olid alul James White, Uriah Smith (wastutaw toimetaja), J. N. Andrews, J. S. Waggoner, R. F. Cottrell ja Stephen Pierce.

Töö ja waeus.

Esimesed adventtöö pioneerid, eriti White'de abielupaar, wõitlesid waeusjega ja töid suuri ohwreid töö kasuks. Wend White teenis endale eluülalpidamist raske tööga. Mis ta wähegi wõis kofku hoida, seda ta pühendas tõe lewitamiseks. Ta wedas kive, niitis heina, raius puid ja tegi muud juhuslikku tööd. Sde White kirjutab sellest: „Me püüdsime säilitada oma julgust ja püüdsime loota Jumala peale. Me ei kaewanud. Hommikul olin tänulik Jumalale, et ta oli meid jällegi hoidnud ühe öö, ja õhtul olin tänulik, et ta oli meid veel ühe päewa kaitzenud.“ „Kui ühel päewal oli kõik meie toidutagawara otsas, läks minu mees oma tööandja juure, et temalt saada raha wõi toiduaineid. See oli tormine päew ja ta käis wihmaga edasi-tagasi 5 kilomeetrit. Seljas ta tõi koti toiduainetega ja mitmesuguste pakkidega.“

„Me olime waejed ja elasime läbi raskeid aegasid. Me otsustasime oma eluülalpidamist mitte teha teistest sõltumaks, waid iseisewalt otsida leiba ja jätta natuke teistegi jaoks üle. Meil aga polnud õnne. Minu mees töötas pingutawalt kiviwega raudteel, nii et sõrmed olid wõrised; ta aga ei wõinud saada töö eest, mis oleks olnud kohus saada. Minu mees lahkus raudteelt ja läks kirmega metsa, et raiuda puid. Matise walguga küljes ta töötas warahommikust kuni hilisõhtuni, teenides umbes 50 centi (1.85 senti) päewas. Agedad walud segasid teda õõsel magamast. Pea saime wendadest mitmest riigist kirju, milles paluti tulla külastama. Meil aga polnud wahendeid, et wälja reisisida meie osariigi piiridest. Wastasime neile, et meil on wõimata wastu tulla nende kutsule.“

Hiljem neil awanes siiski wõimalus minna reisule, kus ka wennad toetasid neid.

Dma raskuste otstarbest kirjutab E. G. White:

„Sel ajal näidati mulle, et Issand on meid läbi katsumud meie kasuks, et meid ette walmistada teiste heaks töötama; ta oli meie peja raputanud, et me ei istuks selles rahus ja mõnuses. Meie ülesanne oli tegutseda hingede jaoks. Oleks meil läinud hästi, siis oleks meie kodu muutunud meile sedawõrd armjaks, et me poleks olnud tahtlikud jellest lahkuma. Nii lastis Issand tulla meie üle läbikatsumised, et meid ette walmistada veel raskematele wõitlustele, mis meid ootasid ees meie reisudel.“

„Kannatused ja läbikatsumised toowad meid lähemale Jeesusele. Sulatusahi häwitab puru (prahi) ja teeb kulla puhtaks.“

(Järgneb.)

E. Ren.

„MEIE AEG“

on tõe väärikas esindaja, seepärast muretseme ta endale ja ka oma sugulastele-tuttavatele.

Kes kogub kolm tellimist, saab neljanda tellimise maksuta.

Raskused usuelus

„Seepärast tõstke jälle üles laiad käed ja nõrgad põlved, ja tehke õiged teerajad oma jalgadele, et see, mis lonkab, kõrvale ei lähe, vaid et see enimini terweks saaks.“ (Ebr. 12, 12. 13.)

See apostel Pauluse manitsus on usklikule maksim tänapäevgi, sest on ju iga tõsise kristlase usuolu alati täis läbikatsumisi, raskusi ja vapustusi.

Raskused, mis iseendast ei ole muud kui kitta tee tunnused, võivad olla väga mitmesugused ja ilmneida õige mitmel viisil.

Esimene tõsine raskus, mis tihtigi tähistab meie usuteed ja mida tarvis võita ära, on kahtlus. Nõuain tänapäev asetab kõigele küsimismärgi; kahtlus on moodsa ja päevakohane.

Maailm tahab kahtluste teel leida teed. Tõsine kristlane aga seadku oma lipukirjaks — usu läbi tõetundmisele!

Soidudes ajavaimuga kaasa sammumast, hoidume ka kahtluste libedast pinnast.

Teine, juugi mitte väiksem hädakoht ähvardab meid tihtigi tüdinnuse näol.

Adventlootus ja kuulutus, mis oli meie äratuseks ja soojendas südamet, hakkab meie tunduma pikapeale väsitavana. Kuna Issanda tulemine näib viibivat, tundub veteaeg karsitutele iseloomudele liig pikana. Paljud väsivad ja mõned taganevad.

Selleski oluferras apostel annab meie head nõu: „Aga meie himustame seda, et igati teist võtaks jedaama hoolt üles näidata julge lootuse otsust, et te ei lähete mitte laisaks, vaid teete nende viisi järele, kes usu ja pikameele läbi pärivad seda, mis on tõetatud.“ (Ebr. 6, 11. 12.)

Ainult usu ja kannatust (pikkmeelt) on tarvis, ning me võidame raskused ja pärime tõotused. 3Im. 14, 12. nimetatakse neid kahte elementi lunastatute iseloomustamisel; püüdkem siis ka igal võimalikul juhul neid arendada.

Kolmas, mida kannuti tihtigi läbi elatakse, on pettumus. Pettuvad peamiselt need jumalarahva ridadesse astunud liikmed.

Tihtigi omatakse kogudusega ühinedes teatav eelarvamine, ja loodetakse ees leida „ingleid“. Sa-

mas aga kohatakse ebatäielikke kaasvõitlejaid, ja petutakse.

Kui aga otsitakse vaid omaisuseid inimesi, siis elatakse läbi üllatus, leides ees ka „ingleid“.

Jumala kogudus ei ole ainult heade inimeste koondis. Issand võttis omal ajal vastu ka pattuiseid, halbu ja põlatuid. Seetõttu jumala-lapsed ei ole ka tänapäev mitte täiuslikud, vaid vigadega ja puudustega, — kuid nad on siiski jumalalapsed.

Õesmärk vaid on püha ja laitmatu. Issa veendunud usklik püüab seda saavutada igal ajal ning teeb selleks pingutusi.

Seepärast, kui me näeme oma kaasvõitlejate wigu, ärge me mõistkem kohut, vaid enimini aidakem!

Meil, mis võib meie valmistada juurimat meelehärma, on ülekohus.

Ei imesta wist keegi, kui maailmas ja maailma poolt saadakse tunda ülekohut. Maailm on ju ülekohuga täidetud, ja temalt me teisjuga kohtlemist waevalt ootamegi.

Ent, juhtub midagi koguduses ja kaasvõitlejate poolt, siis õige harva juudetakse seda wälja kannatada, wähem weel aru saada.

On wägagi võimalik, et kaasvõitlejad meie vastu eksiwad, kuid igal juhul — „ole kaugel ära liiga tundmast“ (1Pet. 5, 14), sest igal ajal on mitu külge.

Ragu kõik, mis meie meelest õige, ei ole jeda alati mitte, nii ei ole ka kõik ülekohus, mis meie tundub ülekohuna, nimelt meie tehtud ülekohuna.

Issa ja jälle teeme sellega juure wae, et paneme tähele olufordi ainult oma seisukohalt. Siis aga lähendab jeda, et tuleb ka hinnata teise seisukohta.

Jumala-laste usutee on kõigil aegadel olnud offaline ja raskustega üle küllutatud, ent sellele waatamata nad pole kunagi kaotanud armastust Jumala ja kaasinimeste vastu.

Wõiksimine seepärast meiegi püüda usu kindlusele, mis oli Paulusel, et koos temaga küsida ja wastata: „Kes võib meid lahutada Kristuse armastusest? Kas wiletus, ehk ahastus, ehk tagakujuamine, ehk nälga, ehk alastus, ehk häda, ehk mõõk? Sest mina olen julge selle peale, et ei surm ega elu, ei inglid ega wüürstid, ega wägewad, ei see, mis praegu ega mis tulew on, ei kõrgus ega jõgawus ega ükski muu asi wõi meid lahutada Jumala armastusest, mis on Jeesuse Kristuse, meie Issanda sees.“ (Rooma 8, 35—39.)

E. Sengbus.

Ilmuw meie noorsoo kuukiri

„Juhised Noortele“

Üksiknumber 10 senti, tellimine aastaks
1 kroon, poolaastaks 50 senti.

Suuteline õpetaja

Õpetamine on suur ülesanne. Õpetaja peab palju teadma, ainult siis võib ta seista oma ülesande kõrgusel. Olla jumalikkudes asjades õpetaja on võrratult tähtsam kui ilmlikkude asjade õpetamine.

Hingamispäevakooli õpetajad tunnevad oma juurt ülesannet ja ka tungivat vajadust end selle jaoks ette valmistada. Kui me ei valmista end selleks ülesandeks küllalt ette, siis oleme suuresti eefinud Jumala ja inimeste vastu.

Et h.-p.-l. õpetajatele selles asjas tulla vastu ja nende südame igatsust rahuldada, on ilmunud Flora Blumneri juurest, kes on generaalkonferentsi hingamispäevakooli osakonna sekretär, raamat pealkirja „Soul-Winning Teacher“. Mainitud raamatut hakkame nüüdsest peale tõlkes avaldama pealkirjaga „Suuteline õpetaja.“ See on meile tõesti Jumalast antud võimalus. See pärast kutsume üles igat õpetajat lugema kõik need artiklid järjekorras läbi, sest ainult neid kõiki lugedes saame selle täie kasu. Ärge jätke ühtki osa wabele! Hoidke ka kõik „Misjoniteated“ alal, sest kui ilmub fõrd tõlgitatava raamatu wiimane osa, siis on teil olemas terve see hea raamat.

Õpetaja kutse.

On sinu vastus siin?

Miks ja õpetad hingamispäevakooli klassis? Selle küsimuse küsimine mitmelt isikult on toonud terve rea erinevaid vastuseid, mis kõlawad järgmiselt:

„Mind fundis selleks hingamispäevakooli juhataja.“

„Ma ainult katjun, kuidas see ülesanne tundub; wõin lõpetada igal ajal.“

„Olen õpetanud kaua aega ja nüüd on see saanud mulle juba harjumuseks.“

„Soowin koguduses mingit ülesannet, ja wast ainuke, mis wõin teha, on hingamispäevakooli klassi õpetamine.“

„Minu parim sõber on õpetaja, ja tema mõjutas ka mind wõtma üht klassi.“

„Õpetajad meie hingamispäevakoolis on juurepärased inimesed ja ma soowin olla ka nende feltjis.“

Üks terawmeelse näoilmega wõitlushimulijena esinew noormees wastas: „See annab mulle ainukele wõimaluse, kus wõin arutada õpetuse põhilauseid ja tuua esile oma waateid. Ma tihti laien dan õppetükki suuresti, see valmistab mulle rõõmu.“

Keegi ustaw õpetaja wastas: „Ma armastan oma klassi; me oleme kõik sõbrad ning rõõmus-tame üheskoos õppides.“

Wäärtuslik läbielu.

Nende paljude seas, kes wastasid küsimusele, miks ja õpetad hingamispäevakoolis, oli üks, kellelt wõis näha, et ta oli teinud elustawa kogemuse. Lastaid tagasi peitus selles mehes tungiw soow, awaldada Issandale mingit kindlat teenistust. Tema patud olid andestatud ja igapäew ta tundis rõõmu waimulikkudest õnnistustest; teda elustas soow, aidata kuidagi kaasa ewangeeliumitöös. Kuid mida wõis ta teha? Mjalik töö nõudis täiesti kõik tema aja. Tal polnud ka erilist ewangeeliumitöölise andi ega ka kogemusi mingi-juhuses waimulikus töös. Wiimaks sai temale see kutse selgeks — ta tahab õpetada üht hingamispäevakooli klassi. Ta püüdis tuua teisi Jeesuse jalge ette, sest Jeesus oli saanud temale tõsioluks ja ta tahtis teda teha samaks ka teistele. Nii ta sai hingamispäevakooli õpetajaks. Ta õppis, pakwetas ja plaanitses. Algul oli raske, ja pärast mõnda läbielu, mis tulid esile wigadena, tundis ta end alandatuna. Kuid tema, samuti kui Paulus, ei pannud vastu „taewasele kutsele,“ ja jatkas oma tööd. Selle mehe eesmärk oli oma klassi pöömnata liikmete päästmine, ja nende waimulikult kaswatamine, kes olid juba teinud sammud parema elu suunas. Armastades inimesi, tahtlik andma iseennast teiste eest, hakkas ta tööga peale. See õpetaja täienes oma õpetamiswiisides. Ta wõitis oma klassi tähelepamu ja lugupidamise. Ta õppis, kuidas käituda ebaforralikkudega, kuidas teha õpetatawaid tõdesid meeldiwaks; õppis oma õpilasi saatma ja juhutama. Seda teostades kaswas kannatuses ja kristlikus armus, mis tähendab wõitu igas eluolukorras. Ja nüüd, aastatepikkuse ustawa töö järele on kaswatuslik tulemus nende juures, kes olid kogunenud selle inimarmastaja õpetaja ümber, kes kutsis kutset õpetamisele ja sellele ka ustawalt järgis, palju suurem, kui mitmel loomult andekamal õpetajal ja neil, kelle wõimalusi harilikult peetakse palju suuremateks kui seda on hingamispäevakooli õpetaja omad.

W a b a n d a m i s t e h ä d a o h t.

Kutse hingamispäevakooli klassi õpetamisele näitab meile kätte koha Issanda wiimamisel töötamiseks. Kristlane, kes enda pühendanud, peaks wõtma vastu selle kutse ja waatama oma klassi liikmetele kui osale karjast, mis on usaldatud tema erilisele hooldamisele. Tõelise karjase waimus peab ta teenima igat liiget. Ta peab kandma neid oma südames ning mitte wait seisma oma püüetes neid jõota taewase leiwaga ja juhutada eluwee allikate juure. Selline teenistus on Issandale wastuwõetaw, ning pole suuremat kui see.

Kui toonitatakse hingamispäevakooli õpetaja vastutust ja seatakse ette vajalikud omadused, nagu kaastunne, hingedevõitmise võime, eriline ettevalmistus, innukus isiklikus töös õpilaste heaks, siis vastus on mõnikord imestatav. Samuti nagu tähendamissõnas need „paljud“, kes olid kutsutud, on ka nüüd neid, kes hakkavad wabandama ühest suust. On imestatav, kui kergesti oleme walmis wabandama, kui meid seatakse ülesande ette, mida me ei taha täita. Siis meil pole aega; meil puudub and; teised saavad seda teha paremini; me ei tunne, et õpetamine oleks meie töö, jne. Kui panna seda asja tähele lähemalt, siis selgub wast alati, et nende wabanduste põhjus seisab selles lihtsas tõsiasjas, et me pole tahtlikud enesele võtma pakutud vastutust. Kui tõesti tahame teostada mingit kindlat ettevõtet, olgugi, et see nõuab meilt erilist tööd, erilist aega ja iseäralist jõudu, kui kiiresti siis hüppame üle wabanduste, etteväanete, raskuste ja isegi üle tõeliste tahtluste, et ainult teostada oma ettevõtet!

Meie südametunnistus peaks wiima meid aruamisele, et see oleks patustamine Jumala vastu, kui oleme kaldunud tegema wähem, kui meie võimed ja võimalused lubavad. Kindlasti peaksite arvama üles selle, mida võime teha, kuid jätame tegemata.

Teenimises sisaldub suur rõõm. See on tee elule, sest ta tähendab kasvamist, arenemist. Võt-

tes Jeesust Kristust oma juhatajaks, leiame hingamispäevakooli klassi õpetades rahuldust, waimustust ja suurt õnnistust. Wastutustunde mitetähelepanemine tähendab waimuliku jõu kaotust. Keegi, kes ütleb: „Las mõni teine teeb seda“, loovutab wast need kalliskivid ja krooni, mis olid mõeldud temale, mõnele teisele.

Igaühete tema töö.

Kirjakoht, mis ütleb, et Jumal on annud igaühete tema töö, ei ole ainult toonitus, et igaüks peab töötama, waid see on finnitus, et igaühete on määratud tema eriline teenimisala. Jumala Waim juhhib igaüht, et teda mõjutada tegema temale määratud tööd. Mõned panewad selle vastu. Paljud ei kuule seda rahulikku, tasast häält, sest nende kõrwad on täidetud maailma müra, mis neile tundub kui ilus muusika. Teised järgiwad hüüdele heatahtlikult, ning neile on Jumala Waim nõuandjaks ja juhatajaks, neile antakse ka waimuwäge. Võib-olla, et me pole targad ega juured, oleme ehk õpetamatud ja inimeste silmis wähe lugupeetud, kuid ükskõik mis me oleme võime me oleme — Jumal on näidanud meile meie töö. Me ei saa sel wiisil end wabandada, et weeretame oma vastutuse kellelegi teisele. Jumal on see, kes annab „igaühete tema töö“, ja Jumal on see, kes tajub „igaühete tema töö järele“.

Isiklik töö

Rõige suurem õnnistus kristlase elus tuleb teenimisest teiste kasuks. Nii ka suur osa Kristuse tööst maa peal seisib läbikäimises inimestega. Kristus tegi jõupingutusi inimeste kätteisaamiseks, ja seepärast kogunesidki hulgald tema juure.

Isiklik töö on kõige edurikkam kristlikus teenimiswiis. See töö on alati võimalik ja kätteisaadav; see ei nõua rahalisi wäljaminekuid, waid ainult tahtmist ja Jumala sõna tundmist.

Kristlane peab tundma oma ülesannet piibli põhjal. Ta ei peaks rahul olema wäheste kirjakohdade tundmisega waid peaks kaevama sügawalt igawest tõde, et hing saaks täidetud Jumala elawa sõnaga; paluma Jumalalt tõelist palawat armastust hingede vastu, kes weel on pimeduses; lubama, et Püha Waim võiks avaldada oma mõju.

Ärge unustage ialgi, et iga hing, keda te kohdate, on ostetud Jumala Talle kalli werega.

Igal juhul toetage Püha Waimu tarkusele ja wäele. Kuigi tunnete hästi oma piiblit ja palwetatate palju, siiski ärge loofte eneste peale. Hingede juures töötades arwatud piibliga teadke, et ainult

Jumala Waim ju Sõna juhivad inimesi patu tundmisele ja ümberpöörmisele. Arapääjemise küsimus peaks seatama esimesele kohale. Ärge laske end kõrwalteele juhtida mittewastuwõetawate ja kasutute waielustega. Kristlik meel ei muutu ägedaks, waid loodab Jumala Waimu peale, kes wiib tõetundmisele. Kui teil on waja erilist abi ümberpöörmata hingede juures töötamiseks, siis minge palwes Jumala juure ja paluge seda wajaklikku abi. Olge usku-ülesehitawad liikmed ja õpetage tõde õiges walguses ning olge teadlikud kõiges puhtas kristlikus elus. Õpetage hoidma südamepuhtust ja lepitama ennast Jumalaga, näidates patusele Jumala armastust ja andeksjaamise töotusi, kuid ärge unustage nimetamast ka Jumala põlgust patu vastu. (2. Moos. 34, 7.) Rääkige inimestele lihtsalt ja sõbralikult. Olge hästi kaswatatud seltskondlikult, kuid siiski ärge ühinege walega; seiske kindlalt tõe ja õiguse eest.

Olge nii, et Jumal võiks wiia oma koguduse kaudu wiimise ewangeeliumi kogu maailmale. Selles armastuses püüdkte eelolewat aastat mööda jaata. Siis Jumala kogudus saawutab õnnistusi elus.

A. Midri.

Igakuune misjonitund

Uuel aastal tahame end uue jõu ja usinusega pühendada Issandale ja tema tööle. Kõige tähtsam Jumalale siin maailmas on kogudus; seda ta tahab kasvatada ja arendada ning selle kaudu teha oma tööd. Nimetatud eesmärgi saavutamiseks Jumal on seadnud kogudusse wamenad ja mitmesugused teised ametnikud.

Üks tähtsamaid korraldusi koguduse misjonitöö arendamises on igakuune misjonitund, mis peetakse kuu esimesel hingamispäeval. Warem wõeti meil seda korraldust tõsisemalt ning misjonihingamispäewa peeti paljudes kogudustes, kuid wiimasel ajal on see asi jäänud pisut unustusse. Nii ei wõi see enam minna edasi, waid peame selle asja uuesti wõtma üles ja wiima ustawalt läbi.

Nendeks misjonihingamispäewadeks ilmutwad „Misjoniteadetes“ kawad, kus on avaldatud piibliuurimised, artiklid ettelugemiseks jne.; samuti on näidatud ära ettefantawate osade järjekord. Nendel misjonitundidel peaks misjoniühingu kirjutaja kandma ette möödunud kuu misjonitööaruande ja ühtlasi peaks toodama aruanne heategewusosakonna (tabiita) tööst. Koguduse juhataja peab hoolitsema selle eest, et nendel koosolekutel antaks liikmetele aega oma misjoniläbielude jutustamiseks, ja et neid tunde ilustataks deklamatsioonidega, lauludega ja muusikaga. Peame tegema kõik, mis võimalik, et neid tunde teha ilusaks ja huvitawaks.

1. weebuaril tahame alata nende misjonihingamispäewadega. Selleks leiata siin ka kawa.

Palume igat kogudust ja gruppi wõtta läbi see kawa nimetatud päeval! Jumal on lasknud wailida meid selleks aastaks koguduse ametnikkudeks mitte seepärast, et seal olla nime järgi, waid et täita meile kuulawat ülesannet ja wiia läbi kõik antud korraldused.

Kus on jutlustaja, wõib ka „Misjoniteadetes“ avaldatud piibliuurimine jääda ära siis, kui kuulutaja ise peab sellekohase kõne, kuid misjonitööaruannete ettekandmine ja liikmete poolt läbielude jutustamine peab igal juhtumil wõetama sisse selle tunni kawasse.

Palume nii siis kõiki koguduse juhte kui ka töölisi pidada misjonitundi antud juhtnõõride järelle iga kuu esimesel hingamispäeval. Selleks joowime Jumala õnnistust!

A. K.

Misjonitunni kawa.

Ettekannete järjekord misjonitunnil wõiks alati olla umbes järgmine:

1. Koosoleku awamine (üldlaul ja palwe).
2. Muusikaline ettekanne (koori-, soolo- wõi pillilaul).
3. Selmise misjonitunni aruande ettelugemine.
4. Misjonitunni kõne wõi piibliuurimine.
5. Deklamatsioon wõi laul.
6. Misjoniaruande ettelugemine.
7. Misjoniläbielude jutustamised (tunnistuseandmised ja palwetamised).
8. Koosoleku lõpetamine (palwe ja üldlaul).

Kari ja tema karjane

(Piibliuurimine 1. weebuariks)

Sisseejuhatus: Joh. 10, 27. 28. Issand wõrdleb siin oma lapsi lammastega. See on väga tabaw kujutus, sest ka meie oleme nõrgad ja abiwajajad kui lambad. Nagu karja heaolu wõib olla kindel ainult karjase juures, nii peame ka meie olema Kristusega lähedases ühenduses.

I. Jeesusel on meie üle teatav õigus.

1. Ta ütleb: „Minu lambad.“
 - a. Ta on meid teinud oma rahwaks. Laul 100,3.
 - b. Ta on meid teinud oma karjalambaiks.
2. Ta on meid otsinud.
 - a. Me olime kõik ekkimas. Jee. 53, 6; Beetr. 2, 25;
 - b. Ta aitab meid meie abituses. Eief. 34, 11—19.
 - c. Rahwa seisuford Jeesuse ajal. Mat. 9, 36.
3. Tema on neid ostanud.
 - a. Mitte maise warandusega. 1. Beetr. 1, 18. 19.
 - b. Ta maksis kõrgeima hinna.
 - c. See oli tema elu.

II. Tema karja tunnusmärgid.

1. Minu lambad kuulwad minu häält.
 - a. Tema sõnast awaldub tema hääl, see on watus waikele palwele hirmu ja kuusatu ajal.
 - b. Nimekristlased ei pane tähele suure karjase häält.

2. Nad käiwad minu järele.
 - a. Kuulmisele järgneb tegu.
 - b. Nad awaldawad täielikku sõnakuulmist.
 - c. Neil on usaldus Tema abisse ja juhtimisse.
 - d. Ka raskustes jääwad nad Temale ustawaks.
3. Paljude lammaste keskel Jeesus tunneb ära omad.
 - a. „Mina tunnen neid.“ Joh. 10, 27.
 - b. Selle wastand: „Mina ei ole teid elades tunnud.“ Matt. 7, 23.

III. Suur eesõigus, mis saab osaks Tema karjale.

1. Mina annan neile igawese elu.
 - a. Üksnes Tema wõib seda anda.
 - b. Armuannina nad saawad kaotatu jälle tagasi.
2. Nad ei hukku enam iialgi.
 - a. Ka mitte rasketes usuwõitlustes ja läbitatsumistes.
 - b. Nad ei hukku ajaliku puuduse pärast. Joh. 10, 11.
3. Keegi ei kisu neid minu käest.
 - a. Isa käe warju all on nad kaitstud. Joh. 10, 29.
 - b. Seda kinnitab ka apost. Paulus. Room. 8, 39.

Lõpetus: Taaweti läbielu ja sellest õpetus meile. Laul 23, 1—6.

Rõikide wõlglane

Jumala kogudus maa peal moodustab ühise perekonna. Tugew side, mis seda perekonda koos hoiab, on jumalik armastus ja üksmeel. Kui armastusside kaob, siis kogudus hävineb, — sureb waimset ega täida oma ülesannet. Armastus ei otsi omatäsi; armastuse mõjul ei saa elada ainult iseenele. Rõik on üksiteist olenenud, kõiki seowad wastastikused kohustused. „Siis tasuge nüüd kõigile, mis teie kohus on; maksu, kellele maksu; tolliraha, kellele tolliraha; kartust, kellele kartust; au, kellele au tuleb anda.“ Rom. 13, 7.

Kui maailmas igaüks tasuks teisele, mis on kohus, siis ei oleks lahkmeelt ega ülekohut. Aga kahjuks on leida wähe kohusetunnet, wähe au- ja kõlbustunnet. Ei tasuta ligimesele mis on kohus, weel wähem Jumalale, seepärast ei saa ka lõppeda lahkmeel, wiha, walu ja piisarak.

Alnsaks wõitlejaks ülekohutu wastu on Jumala sõna. Sõna saab ennast awaldada ja täiel määral ülekohutu wastu maksma panna ainult inimese wahetalituse kaudu. Sõna peab Kristuse järelkäijates saama lihaks ja wereks. Jumal tahab, et sõna muutuks koguduseliikmete kaudu tegudeks. „Teie olete maa fool. Teie olete maailma walgus,“ hüüab Kristus. Teie walgus ei peaks ial kustuma ega teie kristlik mõju jääma tuimaks. Piirjoon koguduse ja maailma wahel peab olema silmatorkaw. Need kats ei saa ega wõi kunagi jarnaneda.

Kristus on eestuju. Ta on kehastatud sõna. Ta tegi õigust ja täitis oma kohuseid Jumala ja inimeste wastu. Kogudus maa peal on Kristuse järelkäija. Tema kui juht soovib, et kõik käiksid tema jälgedes, tehes õigust ja kohust.

Kes jätab oma kohustused ligimese ja Jumala wastu täitmata, see teeb ülekohut, toob ellu arusaamatust ja korratust ning tõmbab enda peale wõlakoori, millest on raske wabaneda.

Mis on siis wõlg? Wõlg on täitmata kohustus. Kui keegi on laenanud raha ja maksab selle lubatud tähtajal tagasi, siis on ta oma wõlakohustuse täitnud. Ta pole siis olnud wõlglane, waid ainult laenaja. Kui ta aga ei maksa wõlakohustust tähtajaks, olgu hooletuse pärast wõi sihilikult, siis ta on wõlglane. Ta on muutunud wõlglaseks selle sõna sügawamas mõttes. See on tegu ligimese armastuse ja käsu põhimõtte wastu. Jumala sõna alusel armatakse see süüiks ehk wõlaks. Paulus hoiatab algkogudust: „Ärgu olgu teil ühtegi wõlgu kellelegi, kuid et teie üksiteist armastate, sest kes teist armastab, see on käsu täiesti pidanud.“

Eelmises numbris avaldatud üleskutse kohaselt tuleme veel kord meeles, et kogudustes ja gruppides saaksid moodustatud piibligrupid.

Rom, 13, 8. Kristlik armastus ei ole hooletu kohuse täitmisel ligimese ja Jumala wastu; armastus ei wõi ial ära.“ Armastus üksnes juudab täita kohustuse ja hoida wõla eest.

Kuigi maailm on wõlgades, peab sellest hoolimata Jumala kogudus olema wõlast waba, waba Jumala ja inimeste juhtes. Kuidas on aga asi tegelikult? Mõnikord ollakse wõrraste wastu usutawam kui omade liikmete wastu ja Jumala wastu. On arusaadaw, et niisugune teguwis suurendab meie wõlga. „Kui sa Jehowale, oma Jumalale ühe töötuse töötad, ei pea sa mitte wiibima seda tasuda; sest Jehowa, ju Jumal, nõuab seda tõesti ju käest, ja see tuleb sulle patuks.“ 5. Mos. 23, 22.

Koguduses peab Kristuse eestujul püsima wiisakus. Tööandjad on mõnikord kaewanud, et ei saa wõtta teenijaks koguduseliiget, need räägivad wastu ja on wiisakujeta, kuna wõrras kuulab ja töötab korralikult. Kristlik wendlusside ei tohi häwitada omawahelist kohusetunnet ja wiisakust. Siingi jääwad Jumala sõna põhjal pirid, kellele kartust, kellele kartust; kellele au, kellele au anda. Mitte maailmas, waid Jumala koguduses peawad ülimad woorused saawutama oma arengu kõrgema astme. Siin peawad surelikud inimesed ette valmistuma inglite ja pühade seltskonna wastu. Siit peab walguma maailma külma wormi ja silmatirjalikkuse asemele jüdamlikkus.

Peale otseste kohustuste on olemas weel üldiseid kohustusi, mille täitmine on igale õigele kristlasele loomulik, iseenele mõistetaw. Jumal nõuab seda ja selleks on tal õigus. Mis pärast? Meie kõik elame Jumala armust. Meil ei ole midagi, mis me ei oleks saanud. Mineline wara ja ülespidamine on Jumala and. Armastus ja sõprus, mida saame hällist hauani, küll inimestelt ja loomadelt, on Jumala armastuse awaldus. Jumal on juur wõlaufaldaja. Ta elab selleks, et anda. „Kõik hea andmine ja kõik täis and on ülewalt ja tuleb maha walguse Jst.“ Jak. 1, 17. On selge, et wõtame wastu päew-päewalt armu armu peale, milles suurim on ilmutatud Kristuses.

On arusaadaw, et Jumala määratu armastus meid millekski kohustab. Kuipalju oleme saanud armastust, andestust ja tõetundmist Jumalalt, niipalju wõlgneme selles teistele. „Mina olen niihästi kreeka kui umbkeelse rahwa, niihästi tarkade kui rumalate wõlglane.“ Rom. 1, 14.

Kuigi ei ole wõlga rahas, siis on tasuda armastuse-wõlga Jumalale ligimese kaudu. See on alatine wõlg, mida tuleb tasuda päew-päewalt. On loomulik, et igaüks wajab kaasajaliku armastust ja kaastunnet. Kui me ei awalda seda neile, wõi ainult teeskleme, siis oleme sellega jäänud

kaasvõitlejale võlglasteks. Seega oleme teinud ülekohut. „Ja et ülekohus väga võimust võtab, lähed mitme armastus külmaks.“ Matt 24, 12. Nii võib katkeda armastuse tugev side, mis koguduse loob üheks perekonnaks ja maailmarvõitjaks. Selles on maenlaste pealetung väga tugev. Just siin on igati veel palju ära võita. Suurem peaks olema eneseärasalgamine. Vähem peaks olema isekust ja auahnust, et saavutada algkoguduse armastust ja ühtmeelt. Võlguolevat armastust ei saa tasuda ainult rahaga. Igat väärtust saab tasuda vaid sõrdsõnaga.

Kui oleme täitnud oma kohustused, siis saame ka tähelepanu osaliseks teiste poolt. Kui jätame

täitmata oma osa, siis teevad teised seda ka meile. „Mis mõdduga teie mõodate, sellega peab teile jälle mõõdetema.“ See tasakaalustamise seadus püsib. Hea töö eest antakse tasuks head, armastuse vastu armastus ja ülekohu vastu otjekohed ehk kaudselt karistus. Digluse põhimõttel tasutakse kõik diglastelt.

Kohtupäeval nõutakse aru ka sellest, mis oleme hooletuse tõttu jätnud tegemata. Kes oma kohustused täidab, see ei lähe kohtu alla. Kes aga jätab täitmata — see jääb süüdlaseks ja võlglasteks. Seepärast „ärge olgu teil ühtegi võlgu kellegagi, kui et teie üksteist armastate.“

G. Vaimets.

Ewangeeliumitöö kirjandusega

„Inglid on teeninud waimud, wälja läkitatud teenistuseks nende pärast, kes õnnistuse peavad pärima.“ Ebr. 1,14. Nad käiwad maa läbi, et Jumala tahtmist täita, inimesi hoiatada ja ära päästa hukatusteedelt. Nõu lunastustööst ja rõõmusest osasaamine pole ainult inglite ainuõigus, waid nende kaasvõitlejateks on kutsutud ka inimesed, kes jumaliku armastuse sunnil endid wabahtlikult annawad misjonitööle.

Üks õnnistusriffamaist tegewusharudest on siin ewangeeliumitöö kirjandusega, mille abil Jumal saadab inimestele wiimse kutsu ja hoiatuskuulutuse. Siin on töötamiseks kõige awaramad võimalused ja sageli on see ainus tee tõelõuamiseks. Ükski teine misjonitööline ei kohta nii palju mitmesuguseid inimesi kui kirjandusewangelist. Ta võib Jumala Waimu abil tunda südamel waja, mõista hinge haigust, ja oma meistri nimel näidata neile uut teed, tõde ja elu. Ta kohtab ka ülekohut, kes ei talli Jehoowa õigust. Ta võib nende pimedaid silmi wõida silma-salwiga, et nad näeksid Kristuse puhtust ja ilu ning lasjeksid endid päästa; ehk ta on neile waid tunnistuseks, et Jumala riiki ja selle õigust on neilegi pakutud. Waematuid ja rõhutuid kutsub kirjandusewangelist Kristuse juure, kes neile on tootanud anda hingamist. Rahu ja rõõm jääwad kirjandusewangelisti õnnistatud teedele.

Jumala kaasvõitlestena nad rändawad inglite saatel päew-päewalt wiimse põlwe rahwa seas. „Kui tundmata, ja ometi küll tuttawad; kui waesed, aga kes palju rikkaks teewad; kui need, kellel midagi ei ole, ja kelle käes ometi kõik on.“ 2 Kor. 6, 9. 10.

Meiegi kodumaal on palju õnnetusid, kurbi ja

waematuid hinge, kes igatsewad pääsmist. On veel kohti, kus pole kõlanud adventkuulutus. Seal effiwad inimesed arwamises ja mitmesugustes õpetustes. Nad on oma kaduma õnne juures teadmatult õnnatud. Mõnigi lühike elu kustub ja wariseb mulda ilma lunastuse lootuseta.

„Lõstke oma silmad üles ja waadake põldusid, sest need on ju walged lõikusele.“ Meie ees on laialdane ja väga kiirustaw töö. Sellele tööle kutsub Jumal kõiki, hüüdes: „Minu poeg, mine täna tööle minu wiinamäele!“

Õnnesti waja kirjandusewangeliste. Wanen seda Jeesanda nimel koguduse liikmete südamel. Walwetage, et Jumal saadaks rohkem misjoni-waimu ja armastust ewangeeliumitöö vastu. Paljud meie seas on selleks Jumalalt saanud talente, mis ootawad kasutamist.

„Kõik maailmas kaob warsti. Seda ei mõista need, kellel puudub jumalik walgus ja kes pole jälginud Jumala tööd käitu. Jumalakartlikud peawad wälja minema, et kuulutada hoiatust teedel ja radadel. Mina annan oma wendadele ja õdedele nõu, et nad ei lähaks mingisugusesse töösse, mis neid takistab Kristuse ewangeeliumi lewitamast. Teie olete Jumala eest kõnelejad. Teie peate armastuses rääkima tõest kadunud hingedele. „Minge wälja teedele ja aedade ääre ja sundige neid sisse minema, et minu maja täidetud saaks,“ ütleb Kristus.“ — „Kolport. käsiraamat“ lht. 31.

Neid, kes tunnawad eneses tungi wõtta osa ewangeeliumitööst kirjandusega, palun sellest ette teatada ja tulla kirjandusewangelistide kursusele, mis peetakse Tallinnas 28. jaanuarist 4 webruarini.

G. V.

Saare rahva keskel

Mu õigus on ligi, mu õnnistus tuleb wälja, ja mu käsiwarred peavad rahwale kohut saatma; saare rahwas peab minu peale lootma ja mu käsiwart ootama.

Jes. 51, 5.

Saaremaa on suuremaid saari Eestis. Rahwas on enam-wähem tagasihoidlik, puudub sarnane uhkuse ja „mina“ waim nagu seda on tänapäew mujal. Lihtsus ja südamlikkus on selle rahwa peamisi iseloomujooni. On palju omapärasust looduses, rahwa elus ja kommetes ning keeles.

Et jaarlased on enam-wähem usuline rahwas, siis on ka iseenejest mõista, et on palju usufeltse. Ka adventtõde on paljude saarlaste südames maad leidnud. Adventkuulutusega tehti siin algust umbes 24 aastat tagasi ja on aastatega kaswanud, ehkki tuli töötada äärmiselt suurte raskustega. Esimestest töölistest oli Ludwig Niffar. Koosolekuid peeti salaja, sest wene walitsus waatas kurja silmaga „wõõrausulistele“ peale. Esimese poolaasta töö järele oli wihtude kogumine, — arwult 13. Liigagi suur arm, arwestades olufordadega. Järgmisel aastal juba 18.

L. Niffar kirjutab sellest ajast järgmiselt:

„Esimese misjonireisi tegin laewaga Pärnust Auresaare juwel 1912. aastal. Mind saatis w. W. Pärtel Wiljandist, kes kawatses saarel kolportöörida. Et linn oli wõõras ja ees ei ühtki adventuslikku, siis wõtsime korteri Lossi tän. 7, kust meid aga kui wõõrausulisi paari nädala pärast wälja aeti. Üks mees, nimelt hra W., kes ütles, et ta ei karda Jumalat ega häbene inimesi — õpetajat, wõttis meid oma majja Uues tänavas. Seal ma awasin esimesed salajased koosolekud, sest awalikkudeks koosolekuteks ei olnud luba paigas, kus ei olnud liikmeid. W. Pärtel ajus maale kolportöörima. Waewalt sain kaks nädalat pidada koosolekuid, kui politsei oli saanud sellest kuulda ja tuli meid ära ajama.“

Edaspidisest tööst maal jutustab L. N. edasi: „Tuli politsei eest põgeneda külast külla. Panna külas kuulutasin de Tamme elukoha lähedal ühe suure kivi otsas, ja enne kui politsei sinna jõudis, olin ma juba kadunud. Esimene õde, Liisa Sepp, istus Auresaare wanglas kolportöörimise pärast ja nimetas ennast „hüüdjaks hääleks kõrwes“.

Peale L. Niffari tuli kohe Saaremaale M. Klement, kes aga wene wõimude poolt riigi ja kiriku wastasels tembeldatuna saadeti ühes w. Rebasjega Siberisse ajumisele.

Tänapäew on Saaremaal kaks kogudust: Auresaare ja Karja, ning Sõrwe poolsaarel on üks grupp. Kõik ligi 80 liiget. Tasus ära töötamise...

Nooremaid kogudusi on Karja, Keist-Saaremaal, mis organiseeriti mõni aasta tagasi. Ehkki liikmed elawad laiali, kooskäimise kohast 5—20 km eemal, on nad olnud ustamad ja hoolsad hingamispäewakooli kuulastajad. Jumal on hoidnud seda noort kogudust, ja liikmeid aasta-aastalt veel juuregi pannud. Selge rõõm on olla nende õdedewendade keskel!

Kahjuks puuduwad noored. Üksikud, kes on, needki elawad soode ja rabade taga, nii et noorsoo osakonna tööst ei saa olla juttugi.

Noorsoo osakonna aset aga täidab hästi pühapäewakool, mis käesolewa aasta fewadel organiseeriti Angla külas. Spilasi on praegusel korral 17, ehkki alguses neid oli rohkem. Laste wanemad on kõik wäljaspool kogudust; aga neil on suur usaldus adventistide vastu. Waidugi puuduwad sarnased abinõud ja wõimalused laste õpetamiseks nagu linnades, aga tänu sellele, et Tallinnast mitmel moel lahket abi anti, on seega olnud wõimalik mõndagi pakkuda, mis ergutas lastes huwi ja õpimishimu. Huwi ja armastus pühapäewakooli vastu lastel on nii suur, et ollakse kohal juba paar tundi warem kui õigus.

Laste wanemad on rõõmsad selle ettevõtte üle, ja tihti küsitakse: „Kes tasub teile selle waewa?“ Ja kui ütleme, et tasu on juba käes, siis nagu ei tahaks nad esimesel pilgul sellest aru saada...

On peetud juba mitu awalikku lastekoosolekut, mis on hästi korda läinud nii rahwa osawõtu kui ka ettekannete poolest.

Keegi

meist ärgu katsugu läbi saada ilma

„Misjoniteadeteta“!

Pühapäewakooli kõrwalharuna töötab weel n. n. „Laste Tabiita Osakond“, kus lapsed teewad ja õpiwad mitmesuguseid käsitöid ja õmblustöid. Töö tehakse oma wanemate ja õdedewendade jaoks. Et agarus ja huwi äärmiselt suur, siis ei piisa ühest õhtust nädalas, näib, et kaks ja kolm õhtut on isegi wähe. Wahest on tarwis tööd isegi pidurdada, et see ei halwaks harilikku koolitööd.

Saaremaa laste auks peab ütleva, et nad on väga töökad. Pühapäewakoolis käib üks 6-aastane tütarlaps, kes teenis juwe jooksul karjaskäimise ja lapsehoidmisega endale riided.

Usume, et ka selle saare rahwa laste ja wanemate kohta läheb täide töötus Mal. 3, 24, et wanemate süda saab pöördub laste poole, ja laste süda wanemate poole — enne Jeesuse ilmumist.

J. Saarela.

Ühe kaasvõitleja läbielu

„Nõnda armaku meid igaiks kui Kristuse sulaseid ja majapidajaid Jumala salajaste asjade üle. Aga peale selle, siis küsitakse majapidajate käest, et igaiks peab truu olema.“

1. Kor. 4, 1. 2.

Kaasvõitleja E. Riimann jutustas oma raskest läbielust. Kuna see läbielu on küllaltki iseloomustav ja õpetlik, siis avaldame selle.

— Elasin Bakus, Kaukaasias, kust tulin 1920. a. optandina Gestiise. Teel suri minu mees. Väin järele kolme väikese lapsega. Vanem neist oli 7-aastane, teine 3-aastane ja kõige noorem 5-kuune. Hamburgis võeti ära viimnegi varandus. Nii olin jäänud täiesti saatusse hooles. Tulnud Gestiise, elasin esialgu oma kadunud mehe wenna talus Tahkurannas. Hiljem asusin elama Kuresaare.

Kuresaares kuulsin esimest korda adventkuulutust. Aru saades, et see kuulutus on tõde, otsustasin selle võtta vastu. Mind ristas wend Rey, kes oli seekord ringsõidul wanawend Olseniga. See oli 1923. aastal, seega 13 aastat tagasi.

Olin väga raskest seisukorras. Ülespidamist püüdsin teenida juhusliku tööga. Käis ülejuu, et toita neli hinge. Ei teadnud enam, mis peale hakata. Siis tulin Tallinnasse ja andsin lapsed Bunase Kristi laste-wariupaika ning ise läksin Kohtla-Järwele, et seal leida tööd põlewõimikaewanduses.

Mind võeti tööle. Kuid hingamispäewa ei lubatud. Nõuti, et peab ka laupäewal käima tööl. Kaks hingamispäewa jäin ära töölt omawoliliselt. Kolmanda nädala algul teatas künnik, et kui laupäewal ei ilmu tööle, siis olen töölt wallandatud. Nii see sündiski.

Siis tuli üks noormees ja kutsus mind oma perekonda majateenijaks. Nõustusin sel tingimusel, kui saan hingamispäewa wabaks. Ta oli sellega nõus, sest ma pidin olema perenaine majas ja wõin sisse seada oma käe järele, kuidas mul on hea ja olla hingamispäewal waba. Ma siis ka kasutasin selle võimaluse ära ja katsusin töö nii korraldada, et hingamispäew saaks pühitsetud minu elus.

Selles perekonnas oli kaks poega ja tütar ning nende isa.

Möödus tükk aega. Siis tegi wanaperemees mulle ettepaneku, et ma abielluks temaga. Ma ei wõinud seda teha, sest meie wahel seisis piir, mis Jumala sõnas öeldud, et ärge wedage mitte wõõras illes usmata rahwaga. — Püüdsin siis tema juures töötada, et ta wõtaks usu vastu. Ta tundiski, et see õpetus on õige ja wõttis usu vastu. Seejärele abiellusime.

Kui pojad seda nägid, et isa oli usu vastu wõtnud, siis nad hakkasid mind kangesti wihtama, et ma olen nende perekonda sisse tunginud ja perekonna lõhkunud. Ma sain alati kibedaid etteheiteid. Nad ähwardasid ja lubasid mind kord kibutada minema. Siiski kolm aastat elasime kõik ühes perekonnas. Pärast seda

pojad hakkasid elama omaette. Selle kolme aasta jooksul ma sain palju kannatada. Ma nutfin palju ja palusin, et Jumal mulle ikkagi annaks jõudu vastu pidada. Ta kuulis minu palwet ega jätnud mind maha.

Kui pojad olid hakanud elama omaette, siis muutus minugi elu kergemaks. Siiski nad püüdsid igal juhul mõju avaldada minu mehe peale ja tekitada temas minu vastu pahameelt. Aga eluraskuse, mis meile juhtus, nad põhjustasid ikka sellega, et me mat same künnist. Võpuks jäi minu mees ka sellega nõusse, et meie sissetulekud on väikesed ega saa künnist maksta. Selles ta küskus mindki kaasa, et ma mõnikord oma osa jätkin maksmata. Aga meie olukord ei paranenud. Meid tabasid raskused ja meie sissetulekud jäid tihti nii väikesteks, et oli raske läbi saada.

Ma katsusin mitu korda mehele selgeks teha, et me ei ole ustawad Jumalale, seepärast meil on raskused. Agaord kui seda rääkisin, minu mees muutus ärewaks ega rääkinud midagi. Nii kestis jäärane elu aastaid. Jumal ikka kannatas meie nõrkustega. Ekstreme Jumala seaduste vastu.

1935. aasta kewadel asusime oma elamisega Loilas. Algasid ehitused lossi juures, kuhu ka minu mees tööle võeti. Siin ta läks tööle ka hingamispäewal, hoolimata sellest, et ma olin selle vastu. Asja oleks saanud lahendada, kui ta oleks läinud tööjuhataja juure ja palunud hingamispäewadel töölt wabastada. Ta aga seda ei teinud, waid tahtis saada rohkem sissetulekut. Balk oli hea; ta teenis ligi 100 krooni kuus. Müüd rääkisin talle uuesti, kas me ei hakkaks maksta künnist, sest nüüd on sissetulekut. Seepeale ta wastas, et minewikus oleme ju nii wähe saanud, nüüd on seda kõike tarwis endale, et saaksime hakata elama.

Ülejääwa raha mees hoidis enda käes ning wiis poja kätte. Nüüd oli künnis maksmata ja ka hingamispäew teotatud.

14. novembril, hingamispäewa hommikul, rääkisin jällegi sellest, et ära mine täna tööle, sellest ei ole mingit kasu. Ta sai minu peale ägedaks ning keelas weel mindki minemast hingamispäewatooli põhjusel, et ei ole, kes talle süüa annab, kui tuleb töölt. Wõttis tööriistad ja läks tööle. Ma läksin koosolekule. Kui tulin tagasi, ta oli juba kodus. Ta oli kuffunud tellingitelt, saanud põrutada ja peale selle weel naelapiste. Esialgu ei olnud näha, et häda on suur. Alles teisel päewal ilmus nahale punetus, kus nael oli torganud, ja arsti järelewaatusel tehti kindlaks, et on weremürgitus. Ta saadeti kiiresti Jõhwi haiglasse, kus tehti lõikust. Pärast kahenädalalist haiglaswiibimist toodi ta koju. Haigus oli niivõrd mõjunud, et ta oli kaotanud kõnewõime. Ma läksin ametasutusse, kus tal oli olnud töökoht, ja rääkisin olukorrast. Saadeti arst, kes waatas ta uuesti läbi ja laskis saata Tartu närwiliinikusse rawimisele.

Samal ajal haigestus 12-aastane poeg, kes oli saanud löögi jalga. Olin sunnitud ta wiima Tartusse. Tulnud tagasi, läksin lossi juure tööle, et teenida ülespidamist. Sain käia tööl neli päewa, kui sain ise raske löögi palgiga jala pihta. Selle tagajärjel lamasin kaks nädalat haigena woodis.

Seisuford oli väga raske: Ise haige, laps ja mees haige, raba elamisets ta ei olnud. Mees ei annud wõlitust, et saada haigekassast mehe haiguse puhul haiguspäewade raha. Tema lapsed olid teda üles kihutanud, et mina kustilt midagi ei saaks. Siis kirjutasin oma wõõraspojale, kelle kätte mees oli annud raha, kuid ei tulnud wastust ega raha. Kui hakkasin juba saama käia, siis läksin lossi juure. Seal tuldi niipalju vastu, et anti 15 krooni.

Laps sai terveks ja tuli kodu. Ka mees saadeti kliinikust kodu, kuigi tema terwis ei olnud paranenud, mõistus oli nõrk ja rääkimiswõime kadunud. Büüdisin olla tema meele järele, et oleks rahulik, ja oligi rahulik.

Ugi mõttis järsku pöörde uue aasta esimesel päewal. Tema poeg käis meie pool. Mida ta temale rääkis, seda ei tea; mind ei olnud kodus, waid olin naabruses. Tulin koju ja leidsin ta väga ärritatuna. Poeg müüdi oli ta üles õhutanud. Isegi nii kaugele läks, et tahtis minule kallale tulla. Ma lahkusin uuesti kodust, et ta jääks wähepeal rahulikult.

Tema poeg oli peagi ära läinud. Müüdi ta kargas meie wäikese poja kallale, et kus on ema. See tuli mulle nuttes järele, et isa käseb sind koju tulla. Kui tulin koju, siis ta oli rahulik, wõttis ainult minu riided ning pani kappi luku taba, et ma ei saaks minna ära.

Saatfin poisi õõset naabrusesse, sest kartsin, et isa hakkab märatsema ja ehmatab lapse une pealt. Seitsime magama ja logu õõ oli rahulik.

Sõnnikul kella 8 paiku wõõraspoeg tuli jälle meile, tuli kolme hobusega ühes naabrimeestega. Me olime alles woodis. Poeg tuli woodi juure ja raputas isa üles, et tõuse üles, pane riidesse ja läheme ära. Isa ei saanud aru, kuhu teda tabetaks wiia, mõtles, et peab minema lossi juure tööle. Wiimaks seletuse peale jai aru, et poeg tahab teda wiia enda poole. Seda aru saades ta tõusis kiiresti üles. Wõõrad hakkasid asju landma regede peale.

Ma olin woodis, sest ei saanud üles tõusta, kuna wõõrad mehed olid toas. Mees haaras minu pealt teki, et seda anda poja kätte ärawiimiseks. Ma palusin, ära wõta teki, ma jään alasti. Ta tõmbas iftagi teki ära ja wiskas selle poja kätte ning ise tuli mulle kallale, et miks ma seisan vastu. Poeg seda nähes hakkas laginal naerma ja läks wälja, jättes mind wõitlema

Wiljandist. Wiljandimaal näib olewat wähe usulist huwi. Jõukas mulk jumalab ainult ifeenast. Lõbustusteks jatkub aega, kuid waimulikke koosolekuid külastawad ainult wanemad inimesed. Wõib olla tuleb see ka sellest, et koguduses puuduwad noored.

Algasime sellega, mis meil oli. Wäikeses laulukooris laulawad kaasa ka hõbedaste peadega „noored“. Peaasi, neil jatkub tabet ja aega. Kui on awalik koosolek, laulab ka koor.

Koguduses wõle lapsi. Et organiseerida pühapäewakooli, tuli tõmmata wäikesi juure ka wäljastpoolt. Buudusid õppewahendid ja wilunud õpetajad. Siiski alus-

wihase närwilise inimesega. Ta muljus mind woodi peale ning püüdis mind haarata kõrist. Parajasti tuli meie wäike poeg kodu. Nähes minu hädaõhtu, tuli mulle appi ja tõmbas isa pörandale maha. Sel momendil sain joosta õue. Siis ta jooksis järele, kuid ei saanud mind kätte.

Nähes, et kõik mehed on õues, ma jooksin tuppa tagasi ja lukustasin ukse, kartes kallaletungi. Taheti jisse tulla ja katsuti ust maha murda, kuid see ei läinud neil forda. Siis toodi politsei ja selle käsul awasid ukse. Politseil ei olnud siiski alust asjale seadusliku käigu andmiseks ja meeste teo takistamiseks, sest ei toimunud just kriminaalne kuritegu. Politsei läks ära ja mehed jatkasid tööd. Sel ajal kui ukse oli kinni, laoti aidast kõik kraam regedele.

Isa oli riidekabi wõime ära kaotanud. Müüdi poeg nõudis seda minult. Kuna wõtit ei saanud, siis lõhkus kirwega kapiukse. Wõeti wälja ja wiidi ära kõik, mis sees oli, peale minu seliariiete ja ihupestu.

Tehti pahas töö ja mindi ära. Ma jäin wäikse pojaga üksi kefet laialipillatud jäänuseid. Nii on lõppenud meie ühine elu kurja käe läbi, sellel sama inimese käe läbi, kes mind lord kutsus oma perekonda teenima.

See läbielu on minule walus. Siiski ma ei ole neid hukka mõistnud, waid palwetanud, et Jumal neile annaks andeks. See õnnetus on tunginud meie perekonda seepärast, et me wõle olnud Jumalale ustawad. Ma olen järele annud kiwatusele, et hoida alal rahu, ja nii ma olen olnud jüüis kaastegelane. Müüdi on minu otfus jääda ustawaks Jumalale, ja mis ta ial weel mulle annab, sellest tahan ma tema ofa tagasi anda. Jumal on annud mulle terveise ning ma loodan leida jälle tööd ja saada elada. Ei tunne ka suurt kahju sellest, mida olen kaotanud. Tahan minna edasi seda rada, mille seab mulle ette Jumal.

Kolmteist aastat olen olnud selles perekonnas ja katsunud lewitada Jumala tõde, aga nad on selle korduwalt endast eemale tõuganud ning sattunud täielisse pimedusse ning selle pimeduse wõimu all laostanud ka minu elu. See wõib-olla on olnud mulle tarwilik, et seda tugewamini end ühendada oma Lunastajaga tema suures töös. Maine ja ajalik ei ole ju meie eesmärk, waid igawene surematu elu. Selle poole ma mõtlen ja püüan, et saada närtsimata krooni, mille Issand annab ustawale oma tulekul.

tasime kuue õpilasega. Jumal on aidanud ja nii wõisime pidada laste-õhtu esimesel jõulupühäl täie saali ees.

Wastemõisas alustasime kuulutustega 2 kuud tagasi; külastame faks forda nädalas. Wastemõisa asub umbes 14 km. Wiljandist. Sääil on adventtõde müdne ja huwi on jatkunud senini. Ka afutasime seal umbes 10-liikmelise laulukoori.

Linna on awalikud koosolekud neli forda nädalas. Sootwime wend Klementile kui siinsele tööjuhile weel palju terwist ja jõudu!

Dotame Jumalalt õnnistusi ja ka kaaswõitlajate palweid siinseis töös.

Lh. J.

MV-laste misjonireis

Juba ammu oli MV-lastel kavatsusel mõni reis kuhugi kodumaa kaugemasse nurka, et neilegi noortele, kes kaugel asuvad, wiia uut jõudu ja indu noorfootöök. Kuid need kavatsused ei tahtnud hästi jõuda kaugemale mõtteist. Alles möödunud sügisel sai seda mõtet hakata ellu wiima. Nimelt kolmanda koguduse noorte osakond tugewnes noorte jõududega, kus siis ka asuti Saldy Miksari eestwõttel selle plaani teostamisele.

Ettewalmistused nõudsid küll palju tööd, siiski jõuti jõuludeks nii kaugele, et teisel pühäl peeti omas — Belguliina palwelas muusikaõhtu, ja juba kell 11 õhtul oldi jaamas ootamas rongi ärasõitu. Reisisihiks oli Võõru, Wiljandi, Türi ja Võõru. Meeleolu oli kõigil ülew äsiale õnnestunud koosoleku ja eelseisva reisi tõttu. Raudteewalitsuse poolt antud waunis, mis näis kui oma wäike riigike sõitmine täis ootust ja rõõmsalt Võõru poole. Sõitjaid oli termelt 30 inimest. Suuremates jaamades ja ka sõidu ajal orkester proowis oma wõimeid, kuid need kujunesid kitsarööpalise liigse rappumise tõttu liig „tundeküllaseks“, nii et parem oli loobuda mängust.

Võõru. Siin olid kohalikud noored juba warakult jaamas vastu. Esimene teekond ühiselt oli palwelasse Karja tänawas, kus peeti üldine palwus ja meie, siis sõitjad, jagati koguduseliskmete juure korteritesse.

Reisijawäsimusest puhata ei saanud peagu keegi, sest kobe pärast lõunat oli nähtud ette ühine harjutus Tallinna ja Võõru kooridele. Kooride koostus sobis kaunis hästi, sest wend Murd oli teinud enne juba tublit tööd. Siiski proowid kestsid kuni õhtuse koosolekuni.

Palwekoosolekut, mida juhtis R. Winglas, kaunistati orkestripaladega ja ka koorilauludega. Pärast koosolekuid ja weel mõningaid ettewalmistusi mindi üsna wäsinult puhkama.

Singamispäewal oli palwela kiilutud täis inimestest, sest oli ju kogu linnas saanud teatawaks, et adventistidel on oma orkester ja säärast imet tahtis igaüks näha oma filmaga. Üldiselt peagu igal pool inimesed olid huwitatud meie orkestrist, mis küll wäike koosseisult, kuid mille mängu kuulati oife hardumusega. Singamispäewakool oli osawõtjate arvult wist suurim, mis Võõru palwelas kunagi peetud. Järgnes jutlus J. Danielilt, kes toonitas noorjoo- ja laste-kaswatuuse tähtsusest. Singamispäewakoosolekuid ilustasid wiinulite duetid, orkestri kaasmäng ja meeskoori laulud.

Koori Tallinnast ja Võõrust misjonireisi puhul.

Pärast lõunat oli weel mõni wäiksem harjutus, ja siis wõidigi awada palwela uksed rahwale. Ettewannete algus oli küll määratud kella seitsemeks, kuid palju oli neid, kes tulid juba kuulama harjutusfigi.

Õhtune koosolek õnnestus kõigiti hästi. Wäike saal oli tulwil kuulajaid. Tuumaka kawa ettewandmine wõttis aega üle paari tunni. Ettewanded awaldasid sügawat mõju. Isegi Võõru koguduse alatised kriitikud subtusid ettewannetesle heatahtlikult.

Pühapäewa hommikul tehti ühine ringkäik selles ainult suweti kaunis suwituslinnas. Kõlastati Võõru kaunimaid kohti, kuid looduseilust wõis näha ainult osakest.

Õhtupoolikul oli Rahwamaja saalis weel wäike proow, mille aga pidime katkestama, sest juba poolteist tundi enne algust oli rahwas kogunud ukse taha ja ootas siisepääsu. Suur saal täitus rahwast juba pool tundi enne ettewannete algust ja koosoleku algades oli raske leida kohta ifegi koridorides ja treppidel. Kõos oli tublasti üle kuulaja inimese. Ühendatud koorid püüdisid pakkuda oma parimat, ja kuulajais wõis tõesti näha erilist pinget. Lõpusõnas J. Daniel märkis ära seda waimustust, soowides seda inimestele südamesse wajutada uue aasta jaoks.

Weel hilja õhtul mõlema linna noored kinnitasid ühiselt kooswiibimisel sõprusõidemeid. Lahtudes kooswiibimisest nõuti kindlasti weel sarnaseid külaskäite.

Järgmisel hommikul oli lahkumine armsaktsaanud Võõrust, kus oli weedetud kolm töö- kui ka õnnistuskäik päewa. Isegi ilm näis kurwana, sest sadas lausa wihma. Sõiduks oli kasutada jällegi erawagun, mis tundus juba weidi kitsana, sest mõningad Võõru noored tulid meid abistama edasisel reisel.

Wiljandis: Jaamas wõttis meid vastu wend Feldmann, kes ühtlasi wiis meid meile kõigile hea isana tuntud wenna Klementi poole. Seal kästi noored kobe lõunalauda. Weel tuleks mainida teiste seaksete usuühingute lahet wastutulekut. Kuna meie oma koosolekuruumis oli pindidest puudus, siis lubati neid lahkesti baptisti koguduse ruumist.

Juba warakult hakkas kogunema inimesi. Ruumide wäiksus andis end tublasti tunda. Ruumid, mis harilikult mahutasid sada inimest, pidid nüüd vastu wõtma selle arwu mitmekordselt, ja paljud pidid tagasi pöörama, sest ifegi trepid ei mahutanud enam.

Ettewanded õnnestusid, waatamata mõnele ruumi wäiksest tingitud defektile, wõrdlemisi hästi.

Wõibime wenna Klementi juures, kes oli mu-retsenud selleks õlgi. Järgmisel hommikul tehti jalutuskäik kuulsatesse Lõssimägedesle. Lõunaaial sõideti edasi Türi.

Türi. Jaamast wiis meid wend Schön, kes tunneb siin juba kui kodus, ofeteed wenna Meieri juure, kus meile kaeti lõunalaud. Warsti pidime minema koosolekuruumi, mille uft ilufes „Teretulemast“ ja kus kõnepult ehitud wanikutega.

Läbi wihma tuli siiski nii palju inimesi, et koosolekuruum, mis wõrdne Wiljandi omale, neid waewalt mahutas.

Koosolek õnnestus hästi. Kuulajad jäid ettewannetega täiesti rahule. Peab ütleva, et inimestes on tung wõi soow waimuliku järele, sest lihtla uudishimu pärast ei oleks paar tundi huwiga jälgitud ettewandeid, kuna ümbruskonnas oli külluses lihtsaid ilmalikke wana-aasta ärasaatmise pidusid.

Uue aasta mõtline vastu wend Meieri ruumides ja märki pärast festööd lõitmine ebaü Kärusfe.

Kärusfe jaabusime hommikupoolel ööl, pärast tella kolme, siiski oli wend Willumson laternaga käes meid jaamas ootamas. Kiiresti wiis ta noored enda poole puhkama.

Hommikul söögilauas olefust jäid miht kõigile meele wend Willumsoni sõnad: „Dotasime teid ja te tulite. Igapäew säärane külastus oleks wast palju, kuid mitu- korda aastas pole mitte palju!“

Koosolekuruumiks oli suur tuletõrjujate saal. Waatamata ebasoodfale ajale, kell üks päewal, tuli siiski

lofku paarifaja kuulaja ümber, kes jälgifid ettekandeid waitfelf ja tähelepanuga.

Pärast kiiret lõunat tuli weelgi kiiremast rutata jaama. Lahtumifel Willumson lubas jääda meid jällegi ootama.

Uue aasta efmese päewa õhtul olime jällegi Tallinnas. Saabuti foju rõõmsa fudamega. Reifult, mis kestis wiis päewa, jäid parimad muljed. Jäid mälestufed ja ka lootus, et Jumal ife õnnifstab seda küllwa- tud seemet, eriti neis kohtades, kus meie töö on alles waitfe.

M.

Noorte muresid oma kuukirja pärast.

Sattas ilmuma kuukiri „Subifed Noortele“. See on suur eesõigus, millest iga noorfooliige mõiks tunda fuurt beameelt. Mõib-olla aga mõni heidab sellele fil- mad peale ja toob kuuldawale nõude, et miht ta ei ole fuurem ja fifukam. Teifed kes asjast rohkem mõtlewad, ei tee seda mitte. Sest ega kuukirja saa tuulest wõtta. Wäljaandmine walmifstab ette meeheheitlikud mured. Selleks, et kuukiri oleks kõigile kättesaadaw, peab hind olema odaw. Mii üffifnumbri hinnaks ongi määratud 10 senti. Aga selle hinna juures peaks igat numbrit läbi minema 300 eksemplari, fiis saadaks trüffimiskulud tagafi. Kuid noorfoo-osalonna liifmeid on ainult pifut üle poole sellest arwust. Ja kui igauks tellifks! Ja nüüd ongi suur mure, sest iga liige ei ole weel tellinud. Lin- gitwaid asjaolufid arwesse wõttes, ei peaks kellelgi

tõusma küfimust, milline ta praegu on, waid kuidas teda saaks lasta ilnuda. Selleks, et ta saaks ilnuda, peame igauks käd abifks külge wanema, efmajoones andes ja makstes ära tellimife. Siin maksab täielifult see loo- sung, kõif ühe eest ja üks kõigif eest. Wi- dagem fiis seda meeles!

Oma kuukirja on meil ju hädasti tarwis. Muidu ei ole kuidagi wõimalif atwaldada noorfookoosolekute kawafid. Need kawad on ju ka igale üffifule wäga täht- sad. Süweneg neiffe ifififult, küll fiis näete seda! Muidugi peale kawade bakataffe ilnutama ka muid elu- lifi artifleid. Minult on tarwis kõigif noorte toetust ja kaastööd, küll fiis ajakirja afi edeneb. Kuid aga kõigif poolt toetust ei tule, fiis jääme küll hätta.

Tallinna fogudus fai orelif

Tallinna Merepuiestee fogudufjed on jõudnud jaatwutada oma fuurima foowi. Juba mõnda nä- dalat on wõidud laulda orelif saatel. Mii wõime pealinnas wäärifalt efindada oma kuulutust. Mii mõnigi mõõdamineja astub orelifhelide peale fifse ning jääb kuulama kuulutust. Ka omadele on orelifhelid hingeülendawad. Praegu teenib fogu- dust organifstina M. Lammifst, kes on ühtlafi lau- lufoori juhataja.

Kuuldawasti plaanifseb ka Tartu fogudus orelif ehitamifst.

„Aeg ja töö.“

Seda wäifest traktaati E. G. White kirjatööde wäl- jäwõtetest ei olnud wabepeal enam saada. Nüüd on liidu kirjandusladu seda saanud piiratud arwul ja foowitab omandada. Tellitagu liidu kirjanduslaofst. Hind 5 senti.

Ruft wõtta ainet.

Seal, kus ei ole kuulutajat, on ju mure kuidas pi- dada koosolekuid hingamispäetwal kui ka muul ajal. Raske on leida ainet, mille põhjal rääkida. Siin wõime foowitada ühte ja nimelt meie ajakirjade artifleite uuri- mast ja läbiharutamifst fogudufe omawahelifstel koosole- kutel. „Meie Aeg“, „Mififioniteated“ ja „Subifed Noor- tele“ ilnutawad ju tähtsaid artifleid, mis wajawad põh- jalifku käifitamifst kodus kui ka koosolekul. Kasutage ära ka eelmifed aastafägud. „Mififioniteated“ on toonud hulga waimulifkude kõnede kawafid, ja „Subifed Noor- tele“ toowad samuti järjeft rohketti kõnede kawafid.

Surm lahutas.

Emmaste gruwi liige Rosalie Liffker fuifus wiimfele unele pifa haigufe järele 19. detfembril l. a. Kadunu oli alles 31 aastat wana.

Tallinna 4. foguduses Andres Rosenbaumif 86-aastane elutee lõppes surmaga 11. jaanuaril l. a.

Wäljaandja: S. B. Abw. K. Gesti Liit. Toimetus ja talitus: Merepuiestee 14-a. Tallinn.

Wastutaw toimetaja: M. Bärengrub. Abitoimetaja: S. Piift.

Tellimifshind: Üffifnumber 15 senti, poolaastas 75 senti, aastas 150 senti. Posti joofsew arwe 192.

„Kiirtrükk“, Tallinn, Rüütli 4. 1936.

Hind 15 senti.